60e jaargang. — N° 39.
Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden
Zaterdag, 17 Mei 1913

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad **1** frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

Het Socialism en de Katholieke Godsdienst

Welke is de toekomst van den katholieken godsdienst tegenover het socialism ?

Catholicismus en socialism zijn geboren vijanden.

Het socialism is goddeloos van afkomst en van natuur.

Uit de goddeloosheid der philosophen van de verledene eeuw zijn twee wijsgeerige stelsels gesproten : socialismus en liberalismus, twee koppen van de Revolutiedraak.

Het socialismus werd belemmerd in zijnen wasdom en is alsdan niet voortgeschoten.

Het liberalismus der burgerij heeft de overhand behaald en eene eeuw lang gewoed. Het liberalismus heeft al gedaan wat het doen konde. Het heeft gewoeld zooveel als een stelsel woelen kan, alle grondvesten afgebroken welke het konde afbreken ; ziel en lichaam aangetast, met de scholen en de huisgezinnen door zijne schijnheiligheid en losbandigheid, de overheid door zijnen woelgeest, den arbeid en werkplaats door zijn onmenschelijk Manchesterdom te bederven.

Na eene eeuw gaan de oogen open. Alwie het wel meent met den godsdienst, met de zedeleer, keer er zich van af als van eene pest. De werklieden hebben het ondervonden dat het woord *vrijheid* op de lippen van het liberalism eene huichelarij was, alsmede eene handeling tot noodwendige verdrukking. Het liberalism ligt zieltogend. Het heeft en zal misschien nog lang stuiptrekkingen hebben ; maar toch zijne bewegingen zijn stuiptrekkingen van een stervende. Alwie oogen heeft om te zien moet dit zonderling verschijnsel bemerken.

Het socialism wiens eersten voorstaander, te weten Babeut, het Burger-Liberalismus op het schavot gebracht heeft, is nochtans met zijnen aartsvader niet gestorven. Het heeft van lieverlede nieuwe verdedigers gevonden. Na een tijdstip van allerhande utopiën, bekroond met eene revolutie in 1848, is het als partij duchtig ingericht geworden. Het heeft overal, met de volksdrommen in beroering te brengen, het liberalismus onttroond en zal eerlang overal zijne plaats innemen.

Het socialism heeft al de ongodsdienstigheid van het liberalismus opgenomen.

Liberalismus en socialismus zijn vijand op huishoudkundig gebied : op alle andere gebieden zijn zij nauw bevriend, als vader en kind.

De gelijkheid, zooals ze het socialism verstaat, verwerpt het bestaan van God, miskent en haat alle overheid die van God komt, en is in strijd met den Godsdienst zelfs op huishoudkundig gebied. Immers, het socialism ziet in alle ongelijkheid, welke het toevallig heet, eene onrechtvaardigheid. De Godsdienst daarentegen hoe talrijk ook de misbruiken van den tegenwoordigen toestand wezen mogen, misbruiken welke hij herkent en doemt, leert toch dat het verschil van eigendom onder de menschen in zich zelven geene onrechtvaardigheid is. Moest het socialism den godsdienst erkennen, het zoude staken eene rechtsleering te wezen om slechts utopie te worden, gelijk er vele gemaakt werden van af Thomas Morus tot de hersenschimbouwers van heden. Daarom hebben wij gezeid dat het socialism zelfs op huishoudkundig gebied, van natuur ongodsdienstig is.

Er volgt hieruit dat de vrede tusschen catholicismus en socialismus onmogelijk is. De strijd moet zijn op leven en dood.

Wie van beide zal nu den zegepraal behalen? De socialisten, gelijk al de andere vijanden van den katholieken Godsdienst, roepen triomf van het begin af van den strijd.

Wij hebben gezien hoe het socialistisch dagblad « Le Peuple » de zaak inziet : « Om logiek » te zijn moet de werkliedenpartij stand nemen » ter zelfder tijde op het terrein van den klas» senstrijd en van den *strijd tegen de Kerk* ». « De vrijdenkerij leidt dus naar het socialism... » Zij moet tegenover het christen ideaal een » ander ideaal stellen, stellig en vathaar, *de » religie der menschheid* ». — De katholieken » die zich zouden inbeelden dat de dood van » het Doctrinarism in ons land het einde van » den oorlog tegen de Kerk zal medebren» gen, geven zich aan wondere begoochelingen » over : 't en is maar nu dat de strijd gaat be» ginnen .... De nieuwe godsdienst heeft, gelijk » de katholieke godsdienst, zijne apostelen en » zijne martelaren : hij heeft eene wonderbare » waarborg van welgelukken, te weten de blik» semsnelle spoedigheid zijner voortplanting. » Aan deze teekenen moet de Kerk erkennen » dat haar stervensuur welhaast slaan zal... » « Voor Benoit Malon is dit stervensuur reeds » geslagen : « De christene beschaving, zegt hij, » zoude niet meer kunnen leven in den heden» daagschen wetenschappelijken en maatschap» pelijken dampkring. Zij is dood, al gebaart zij » te leven. »

Doch, dit is al prietpraat, en het eenigste dat wij daarop te bemerken hebben, is de spreuk van den dichter :

Les morts que vous pleurez se portent assez bien ! De dooden die gij beweent, maken het nog redelijk goed.

Moeder's Zegen.

Mijn kroezelkopken van satijn,
Uw dartel spel baart somtijds pijn
Aan 't minnend moederharte.
Doet nog uw dartelheid een traan,
In d'oogen uwer moeder staan
Een zoen wischt dan de smarte.

Alvorens gij naar bed toe gaat,
En eenen nacht haar zij veriaat,
Kniel neer voor moeders voeten
En zeg haar : « Moeder, 't doet me pijn,
« Geef mij een kruis, gedaan zal 't zijn,
« Ik zal mijn stout zijn boeten. »

Uw moeders' kruisken, kindje teer,
Is 't heilzaam merk waardoor de Heer
Zijn liev'ling doet erkennen,
Opdat ge van zijne eng'len rein,
Een hemelsch broerken zoudet zijn
En 't spel met hen gewennen.

Als hier of daar een kindje rust,
Door 't kruisken niet in slaap gesust,
Dan wringen d'englen d'handen,
En zeggen spijtend ondereen :
« Die kleine daar, dat is er een,
« Die in de hel moet branden ! »

De brandbaarheid van den tabak.

In een vorig artikel hebben wij gezien dat de sterkte van den tabak of de hoeveelheid nicotien inhoud aan vele omstandigheden afhing, maar dat vooral de stikstofhoudende meststoffen eene rechtstreeksche werking uitoefenen op de vermeerdering der nicotien, en om dezen hinder te verminderen hebben wij aangeraden vóór den winter stalmest toe te dienen, en in de lente 2 kg. ammoniak sulfaat per hectaar.

Heden zullen wij de omstandigheden beschouwen die invloed hebben op de brandbaarheid, eene onontbeerlijke hoedanigheid van den rooktabak. 't Is de fransche scheikundige Schloesing die nopens dit punt belangrijke proefnemingen gedaan heeft. Hij heeft bestatigd dat de brandbaarheid van den tabak afhangt van de hoeveelheid potaschachtige zouten die de bladeren bevatten ; de hoeveelheid potasch moet ten minste 50 % van het drooge bestanddeel der bladeren bedragen opdat deze goed brandbaar zouden zijn, en zulks vermeerderd met de hoeveelheid potasch.

De vaste grond geeft tabak van slechte hoedanigheid die niet goed brandt ; cloruur, overdreven hoeveelheid fosfoorzuur en soda zijn slechts voor de brandbaarheid.

In de gronden zonder kalk, zal eene lichte bekalking het jaar voor de planting gedaan, de brandbaarheid vermeerderen en schoon wit asch doen opbrengen.

Deze eenige beschouwingen leggen ons uit waarom onze voorouders zoo zorgvuldig het houtasch — dat zoo rijk aan potasch is — bewaarden, dat zij toedienden aan den tabak dien zij voor hun gebruik kweekten. Thans geven de mijnen van Stassfurth ons verzuiverd potaschzout ; het sulfaat is geheel aangewezen voor den tabak, en volgens dat de grond er min of meer bevat, dient men per aar 2 1/2 tot 3 kg. toe.

Jean BLOUX
Landbouw-Ingenieur.

ALLERLEI NIEUWS.

KOLEN. — In de provincie Henegauw is men gedurig op zoek naar nieuwe kolenlagen en kolenmijnen.

Er worden nu peilingen gedaan op 75 verschillige plaatsen, meestal gelegen in het Zuiden der provincie op de Fransche grenzen.

Uit die opzoekingen blijkt, zegt men, dat wij — dat is België — nog eenen voorraad kolen hebben voor 400 jaren.

We mogen nus op onze twee ooren slapen en moeten voor geenen kouden winter bevreesd zijn !

— DE REKENING A. U. B. — Voor de werkstaking hebben socialisten van Brussel eene som van 300,000 franks neergelegd in eene bank van Brussel

Le Peuple schrijft dat er 250.000 liters soep uitgedeeld zijn en 120.000 brooden. (Voor Brussel alleen, zeker ?)

Het brood heeft 70.000 fr. gekost ; de soep aan 10 cen iemen per liter, 25 000 fr. — Dat is te zamen nog geene 100 duizend franks.

Er is gezegd dat zekere liberaal 100,000 fr. per week ging storten. De werkstaking heeft daaromtrent twee weken geduurd — de milde liberaal zou dus 200.000 fr. moeten storten.

Daarbij de socialistische Kamerleden moesten, gedurende de werkstaking, de helft van hunne jaarwedde storten, maar 't schijnt dat er nu eenigen zijn die langs dien kant niet meer hooren...

Niettemin, het ware goed eens uiteen te doen hoeveel er ontvangen werd ; hoeveel er uitgegeven werd en hoeveel er over is... tegen den naasten keer.

Intusschen hebben de werkstakers 14 miljoen aan dagloon verloren.

— LAATTIJDIGE BEKENTENIS. — Citoyen Vandervelde verklaart in *Le Peuple* dat de herziening der gemeentekieswet eerst moet geschieden ; daarna zal men zien of er spraak kan zijn van eene algemeene herziening van het kiesstelsel voor Kamer en Senaat.

Het gouvernement heeft nooit anders gesproken, zoowel voor, binst als na de socialistische werkstaking. Nu dat het kwaad gepleegd is, komt citoyen Vandervelde zelf verzekeren dat, wil men goed en nuttig werk verrichten, er zoo en niet anders moet gehandeld worden.

Hadden de socialisten vroeger zoo klaar gezien, dan zouden zij aan de werklieden veel nuttelooze ellende gespaard, en aan de neringdoeners zulke groote schade niet berokkend hebben.

Het is altijd hetzelfde liedje : de socialisten komen met bekentenissen voor den dag als het te laat is !

— ONZIJDIGHEID ! — Eene officieele onderwijzeres van Anderlecht heeft, tijdens het laatste onweder, kleine meisjes, in de klas berispt, omdat zij een kruis maakten.

Eene dienstdoende gemeenteonderwijzeres, van dezelfde brusselsche voorstad, zou aan schoolkinderen, door haar naar Westende geleid, verboden hebben met O. H. Hemelvaart en de twee Zondagen voor dezen feestdag, naar de mis te gaan. De kinderen hadden het nochtans gevraagd.

Als zekere onderwijzeressen zoo de onzijdigheid en de vrijheid van geweten verstaan, dan is het noodig dat zij door de bevoegde overheid tot de orde teruggeroepen worden.

Men ziet het, meer en meer wordt eene goede Schoolwet eene noodzakelijkheid.

— GEEN goede koffie is er mogelijk zonder goede chicorei. De liefhebbers van eene goede tas zullen dus de Trappisten Chicorei Vincart gebruiken. Men vindt ze overal.

— FRANSCHE KROONPRETENDENTEN IN BELGIË. — Den hertog van Orleans, laatste afstammeling der Fransche Koningen, is het moede geworden in Engeland te verblijven en, dichter bij Frankrijk willende zijn, heeft hij, zooals men weet, het uitgestrekte landgoed en kasteel van Putdael, gelegen langsheen de baan op Tervuren, ietwat voorbij Stockel, aangekocht, om er te verblijven.

In afwachting dat het kasteel in gereedheid zij gebracht, verblijft de hertog in een groot hotel te Brussel en gaat dagelijks naar zijne nieuwe woonst een kijkje nemen.

Aanstaande week zullen te Brussel de meubelen en de kunstvoorwerpen van het kasteel van Woodnorton in Engeland naar Putdael worden overgebracht.

Het kasteel van Woodnorton, waar ook de onttroonde keizerin Eugenie eenigen tijd verbleef, zal overgaan in handen van den oudkoning Manuel van Portugal, die er na zijn huwelijk met prinses von Hohenzollern zal bezit van nemen.

De twee Fransche kroonpretendenten, hertog van Orleans en prins Victor-Napoleon, zullen dus beiden in België verblijven.

— DE NIERPIJNEN, de zinkingpijnen en de stijfheid der lidmaten komen voort van het slijm, daarom geneest men ze zoo gemakkelijk met de antislijmachtige Pil van Dr. Walthéry, 1 fr. de doos.

— DRAMA TE HOUDENG. — Twee jongelieden deden Maandag namiddag eene wandeling in 't Kapellenbosch te Houdeng-Aimeries. Eensklaps stonden zij voor twee lichamen, een man en eene vrouw, die in eenen bloedplas lagen. De personen waren half gekleed en ernevens lag een revolver waarmede het drama moest zijn gebeurd.

De jongelingen verwittigden de policie van hunne akelige vondst en weldra kwamen verscheidene agenten met den doktoor Linart ter plaats. Deze bestatigde dat de vrouw die dood was, door vijf revolverschoten werd getroffen. De man had vier schoten achter het oor. Hij ademde nog.

Volgens de bestatigingen van den geneesheer moet het drama Zondag avond rond zes ure zijn afgespeeld. De man is afkomstig van Houdeng waar hij in het kwartier der Sart-brug woont. Hij werd stervend naar zijne woning gedragen.

De vrouw die hem vergezelde, woont waarschijnlijk te Nijvel. Het lijk werd naar het doodenhuis overgebracht.

DE HOEDENSPELDEN. — De Fransche minister van openbare werken heeft aan de spoorwegmaatschappijen een omzendbrief gestuurd waar in hij de aandacht dezer besturen vestigt op de hinderlijke hoedenspelden van dames-reizigsters er op wijst dat deze hoedenspelden van aard zijn om de medereizigers te verwonden en herinnert dat de toegang tot de rijtuigen moet verboden worden aan de personen « dragers van voorwerpen, die, door hun aard, hun volum of hun geur, de reizigers zouden kunnen hinderen ».

— Cornelis zette 't op een loopken...,
Raadt, vrienden, eens waarheen !
Er eenen pakken van *'t Wit Stoopken*.
Want beter is er geen !...
Vieux-Système merk : 't Wit Stoopken
Jacques Neels, Antwerpen

— *De bond der Goede Geneesmiddelen* verwittigd het publiek dat de uitmuntende borstpastil Walthery, dien den pijnlijksten hoest in 2 dagen geneest, overal aan 1 fr. de doos verkocht wordt.

.·. DE OUDSTE. — Een advokaat twistte onlangs met een dokter, over de vraag, welke van beiden de oudste was, of de rechtsgeleerdheid of de heelkunde.

« Het is de rechtsgeleerdheid », zei de advocaat, « want toen Caïn zijn broeder Abel doodsloeg, dan ontstond het eerste krimineel proces ».

« Dat is wel waar », antwoordde de dokter, maar toen God eene rib uit Adam's lijf sneed, om er eene vrouw van te maken, dan had de eerste heelkundige bewerking plaats : dus de heelkunde is ouder ».

.·. O, DIE KINDEREN. — HeerClaersnick kreeg bezoek van weeskinderen om een aalmoes ; en om Djefken zijn zoontje te onderrichten in de Liefdadigheid en te stichten tot medelijden, zegde hij :

« Ja, Djefken, die arme kinderen zijn weezen. Zij hebben geenen vader, geene moeder meer, geene tante, Klara gelijk gij ».

Djefken, die van tante Klara niet veel moet hebben : « Arme kinderen ! Vader, willen we tante Klara aan hen geven » ?

PETIT-BEURRE PAREIN

.·. Janssen. — Zeg, ik zal u een raadsel opgeven. Een ezel was aan eene drie meter lange koord gebonden. Op twintig meters van hem af, lag een hoop lekker hooi, waaraan hij zich gaarne zou vergast hebben.

Wat te doen ?

Pietersen. — Och, die historie ken ik al. Ge verwacht daarop het antwoord : — dat weet ik niet, — om daarna uit te roepen, — ja, dat wist de andere ezel ook niet.

Janssen. — Neen, ge vergist u deerlijk : zoo flauw ben ik niet.

Pietersen. — Nu wat deed het stomme dier dan.

Janssen. — De ezel draaide naar het hooi en vrat het op.

Pietersen. — En hij was vastgebonden aan eene koord die maar drie meters lang was.

— Janssen. — Zeker ; maar het andere einde van de koord zat nergens vast !

.·. Wat zal ik van mijn zoon maken ? vroeg eene moeder aan een proffessor.

— Hij heeft nogal eenen goeden kop ? vroeg de proffessor.

— Dat wil ik gelooven, zegde de vrouw, hij is al drie keeren van de trappen gevallen, zonder dat hij er iets van geweten heeft.

.·. Het is verbazend wat er in den laatsten tijd al uitgevonden werd. Daar hebt ge bij voorbeeld het vliegen zonder vleugels, de telegram zonder draad, het rijden zonder paard, het kruit zonder rook. Een ding ontbreekt ons nu nog.

— En dat is ?

— De bruidschat zonder vrouw !

Geen Grijs Haar MEER !!!

« De Nieuwe London »
doet de grijze haren binnen enkele dagen verdwijnen, maakt het haar glanzend en zacht, belet het uitvallen en neemt de pelletjes van het hoofd weg.

Eischt op den hals : London

In flacons van fr. 1,50 en fr. 2.50

Engelsche Baardtincteur aan 2 fr. per flacon

Te koop bij Apothekers Drogisten, Haarsnijders en Reukwinkels
In 't groot: Parfumerie P. Bels, Vosselaere (Deynze)

HOPJES DE BEUKELAER

—o— OPHOUDING VAN HANDEL. Verkoop met grooten afslag. — Juweelhandel, Horlogiemakerij en Goudsmederij. — Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856, Groenselmarkstraat, 33, te BRUSSEL.

— INDIEN GIJ GROOTE WINSTEN WILT DOEN en niettegenstaande nette en gemakkelijke schoenendragen, wendt U tot het

Oud Huis J. HEUVELMANS,
26, Rue Pont d'Ile, 26, Luik

waarvan de artikelen sierlijk, zeer sterk en tevens zeer goedkoop zijn.

Groote keus in SCHOENEN EN BOTTINNEN GANSCH GENAAID van af 8,50 en 10,50.

Men spreekt Vlaamsch.

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE.

Marmers, Schilderijen,

Sèvres, Saxe, Copenhague (echtheid gewaarborgd). Kleine meubels.

Paul Guastalla, 39, Koninklijkestraat, Brussel. — Telefoon 4925.

— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u ot de apotheek Gauthier, Mechelen.

— **Huis THOMA-BROUHA Luik.** 10, Kathedraalplaats. — Wolle-, Zijde- Witgoed. — Gemaakt linnengoed voor Damen. — Men spreekt vlaamsch.

Koopt uwe schoenen, sierlijk en goedkoop in het Huis COLLINET, 3, Vinâve-d'Iilestraat 3, Luik.

« LABOR »

Belgische Naamlooze Verzekering- en Spaarmaatschappij
GESTICHT IN 1905.
Kapitaal : 2.100.000 franken.
ZETEL :
2, Lodewijk Bertrandlaan, BRUSSEL
(Eigendom der Maatschappij)

Verzekeringen LEVEN met of zonder geneeskundig onderzoek.

LIJFRENTEN aan zeer voordeelige taksen.

Verzekeringen ONGEVALLEN : Persoonlijke, Huispersonneel, Landbouw, Paarden, Rijtuigen, Automobielen, Motocycletten en Velo's.

Verzekering BEDRIJFSCHADE veroorzaakt door brand of deze's gevolgen.

Algemeene Bestuurder : Gustaaf Latinis, Gewezen Schepen, Voorzitter van La Mutualite Commerciale. — Algemeene Sekretaris : Adolf Gaethofs, Verzekeraar.

Ernstige agenten worden gevraagd. — Goede commissiën.

ASTHMA

Gij allen die aan het **Asthma** lijdt, schrijft aan **M. ESCOUFLAIRE**, apotheker te **Ath**, die u GRATIS-FRANCO een PROEFDOOS zal zenden van

POEDER en SIGARETTEN ESCOUFLAIRE
MET CERTIFICATEN VAN GENEZINGEN

NELIE

(11e VERVOLG).

XII

Wanneer Mevr. Du Pont van den heer von Reisswitz een briefje ontving, waarin deze haar vroeg hem dag en uur vast te stellen, waarop hij haar zou kunnen spreken, besefte zij oogenblikkelijk dat het Nelie De Groot zou gelden. Zij antwoordde den financier, dat zij hem den volgenden dag zou ontvangen. Tot elf uur bleef zij gewoonlijk te huis. Van dan tot zeven uur, wanneer zij het diner nam, was zij in de liefdadigheidsgestichten of gasthuizen, die zij ondersteunde of waarin zij belang stelde.

Te negen uur bood Reisswitz zich aan.

— Gelief u neer te zetten, M. von Reiswitz, sprak Mevr. Du Pont, terwijl de financier in onberispelijk morgendtoilet in de zaal trad.

— Ik ben gekomen om u over Mej. De Groot te spreken, mevrouw, antwoordde Max op beleefden toon, maar toch als iemand wiens tijd gemeten is. Mijn zoon Armand beweert dat hij het meisje bemint, ging hij voort, daar de dame, die de gewoonte had hare bezoekers zelven meest te laten spreken, Max niet onderbrak. Ik ben zoo vrij mij hierover tot u te wenden.

— Ik had het moeten voorzien, sprak Mevr. Du Pont. Het is de eerste maal niet, dat ik betreur mijne beschermelingen boven haren stand te hebben opgeleid Hier is de teleurstelling dubbel bitter, daar ik er mij niet aan verwacht had. Ik had Nelie voor den landbouw moeten opleiden.

— Zij is eene beschaafde juffer, hernam Reisswitz, en schijnt een goed karakter te bezitten. Hadde ik de overtuiging, dat een huwelijk met mijnen zoon beiden gelukkig zou maken, zou ik mij daar niet tegen verzetten.

— Dat is wat anders, bemerkte Mevr. Du Pont, kalm en ernstig. Dat bewijst dat gij een verstandig man en een goed vader zijt. Indien de twee jongelieden elkander waarlijk beminnen, zult ge toch hun huwelijk niet beletten en gij zult, zonder dat het iets hebbe geholpen, uw leven en dat van Armand en Nelie hebben vergald. Weet gij, of beiden elkander hartelijk liefhebben ?

— Ik heb Armand ondervraagd, antwoordde Max. Hij verzekert mij dat hij Nelie en geene andere tot vrouw zal nemen. Zijne moeder heeft hem er streng om berispt. Daar hebben in mijn huishouden tooneelen plaats gehad, die er vroeger onbekend waren, en dat wij van Armand zeker niet verwacht hadden : hij heeft zich openlijk tegen zijne moeder verzet en haar op een toon geantwoord, die alle voortzetting van het gesprek onmogelijk maakte, dat zijn besluit onherroepelijk blijft. Hij voegde er bij, dat, ten gevolge der vijandelijke houding mijner vrouw, Nelie hem verzocht heeft haar niet meer van liefde te spreken. De juffer wilt eene andere betrekking gaan zoeken. Armand heeft zijne moeder verantwoordelijk gemaakt voor de ongelukken, die in dit geval konden gebeuren. Gij kunt wel denken, mevrouw, besloot Reisswitz, dat ons huisgezin tegenwoordig de kalmte mist om gelukkig te zijn. Ik heb mij veroorloofd uwe hulp in te roepen.

Mevrouw Du Pont dacht een oogenblik na. Reisswitz bemerkte, dat zij overlegde wat haar te doen stond, zonder dat zij tot een besluit kon komen.

— Reeds heb ik u gezegd, dat het verschil van fortuin geen onoverkomelijke hinderpaal zou zijn, hernam Max, om aan zijne gedachten eene vaste richting te geven. Indien ik de zekerheid hadde, dat de ouders van het meisje deftig en eerlijk waren, zou ik niet aarzelen in haar huwelijk met mijnen zoon toe te stemmen. Gij weet, Mevrouw, dat niet weinig ouders der verlaten kinderen, geene achting verdienen. Ik hoop, dat op de vader of de moeder van Nelie geene vlek kleeft. Kunt ge mij inlichtingen geven ?

— Zij is een natuurlijk kind, antwoordde de dame.

— Dat weten wij, onderbrak haar reeds Reisswitz. Het zou voor mij geene reden zijn...

— Hare moeder was een arm meisje, hernam mevrouw Du Pont. Doch, naar ik vernomen heb, behoorde zij tot eene deftige familie. Ik weet niet, of zij nog leeft, sprak zij, ten gronde blikkende. In alle geval, zal het moeilijk zijn, inlichtingen over haar in te winnen, daar zij sinds lang het land heeft verlaten.

— En haar vader ?

— Is welhebbend, rijk zelfs.

— Veroorloof mij deze vragen, sprak Reisswitz verder; hebt ge ooit Nelie over haren vader, over hare moeder gesproken ?

— Neen, antwoordde mevrouw Dupont. Ik heb voor grondbeginsel aangenomen dat nooit te doen.

— Weet haar vader, waar Nelie zich bevindt ?

— Ik geloof dat niet, sprak de dame, hare woorden steeds scherper betonend. Ik althans heb hem over zijn kind nooit willen spreken, daar hij de hardvochtigheid, ja de onnatuurlijke wreedheid zoover drijft, zich niet om haar te bekommeren. Ik had gedacht nooit met Nelie's vader in betrekking te komen. Thans zal ik daar wel toe verplicht zijn.

—Ik hoop dat ge ons in deze moeilijke omstandigheden zult ter hulp komen, zegde Reisswitz, rechtstaande. Het belang, dat ge in Nelie en ook in ons stelt, geeft mij de verzekering dat wij op u mogen rekenen. Ik dank u reeds op voorhand. Ik weet wel overigens, dat het geluk van anderen bevorderen, u gelukkig maakt.

Mevrouw Du Pont vergezelde den heer Reisswitz tot aan de deur en zegde hem bij het afscheid : Ik zal mij zoo spoedig mogelijk met deze zaak bezighouden. Het geluk van uw kind en van Nelie zullen wij slechts voor oogen hebben.

XIII

Weinige dagen later had in de groote zaal der Koninklijke Harmonie een fancy-fair plaats ten voordeele van den bond ter bestrijding der longtering.

Mevrouw Du Pont, de voorzitster van het comiteit, in prachtig soiréetoilet, wandelde van het eene kraam naar het andere, waar de juffers en damen van den adel en der rijkste handelslieden der stad, de talrijke koopers haast niet konden bedienen.

Aan eenen winkel van juweelen bemerkte zij Armand Reisswitz heel bekoorlijk in zijn splinternieuwen ceremoniefrak.

— Zie, mejuffer, zegde zij tot de verkoopster, die heer heeft een kostelijk stuk noodig. Papa heeft ongetwijfeld een schitterenden slag te huis gehaald. Stellig zal hij zich gelukkig achten, indien de jonge heer den noodlijdenden ruimschoots ter hulpe komt.

Armand koos een kostelijk parelsnoer. De prijs was zes honderd fr. Met fierheid slak de verkoopster de bankbriefjes in hare schuif, terwijl Mevr. Du Pont de zoon des bankiers een blik schonk, die deze al te goed begreep.

Een uur later ontmoette hij de dame in eene der zijgangen. Hij meende aan hare uitdrukking te bemerken, dat zij het niet euvel had genomen, zoo hij haar over Nelie sprak.

— Gij weet, mevrouw, waagde hij, wat ik u gaarne had gevraagd.

— Bemint ge Nelie ? vroeg ze hem, bijna fluisterend. Belooft ge mij, als man van eer, haar te huwen ? Stil ! men mag ons niet gadeslaan.

Armand zag de dame met eene uitdrukking aan, dat Mevr. Du Pont zegde : 't Is goed. Ik geloof u. Bemint Nelie u insgelijks ?

— Zij verzekert mij dat zij mijne liefde niet mag beantwoorden, sprak Armand. Zij wil ten ontzent vertrekken.

—Ik zal Nelie schrijven te mijnent te komen, besloot de dame. Ik zal de waarheid weten en handelen, gelijk mijn geweten mij dat voorschrijft.

Eene der dames van het comiteit had mevrouw Du Pont eene inlichting te vragen. Armand begaf zich bij een groepje zijner kameraden, die de lieftallige verkoopsters plaagden, doch tevens hunne overvloedig gevulde geldbeugels ledigden, ter bestrijding van de vreeselijkste aller ziekten.

Den volgenden zondag bood Nelie De Groot zich bij mevrouw Du Pont aan.

— Gij weet waarschijnlijk waarom ik u verlangde te spreken, zegde de dame, terwijl beiden zich neerzetten.

De juffer knikte bevestigend.

— De jonge heer von Reisswitz heeft u zijne liefde verklaard, ging mevr. Du Pont voort. Denkt gij dat die liefde oprecht is, dat mijnheer Armand ernstig heeft nagedacht, alvorens zulk besluit te nemen ?

— Ik denkt dat, mevrouw.

— En gij : bemint gij mijnheer Reisswitz ?

— Neen.

Het woord kwam pijnlijk over de lippen van het jonge meisje ; hare oogen waren verglaasd ; zij sloeg die ten gronde en ging voort :

— Ik heb dat niet eens maar herhaalde malen aan mijnheer verklaard.

— Nelie, sprak mevrouw Du Pont met gezag, zie mij lijnrecht in de oogen. Zoo. Overweeg nu, of ge tegenover haar, die voor u eene tweede moeder was, uwe hartsgeheimen moogt verbergen ; of gij moogt liegen waar het uw innigst gevoel geldt ! Bemint gij Armand ?

Het meisje liet het hoofd op de borst zinken en zweeg.

— Ik weet alles, hernam mevrouw Du Pont. Waarom mij niet meer vertrouwen getoond ?

— Ik zal spreken, mevr., zegde Nelie, terwijl zij hare tranen afwischte, en zoowel de toon harer stem als de uitdrukking op haar gelaat bewezen dat zij een kloekmoedig besluit nam. Ik vraag vergiffenis om mijne onoprechtheid jegens u, schier de eenige op de wereld die mij waarlijk heeft lief gehad. Ik bemin Armand. Ik bemin hem meer dan hij zelf vermoedt. Nooit zal ik voor eene andere liefde gevoelen.

(Wordt voortgezet)